

Tekoucí světlo božství

*Toto je první část knihy
s radostí ji přijměte, neboť Bůh sám praví tato slova*

Posílám tuto knížku jako posla ke všem duchovním lidem, k dobrým i zlým, neboť když padají sloupy, dílo neobstojí; to se týká jenom mne a mé skrytosti. A všichni, kdo si tuto knížku vezmou za své, by ji měli přečíst devětkrát.

Tato kniha se nazývá Tekoucí světlo božství

Aj, Pane Bože, kdo ji vytvořil? Já ji vytvořila ve své nemohoucnosti, neboť si nemohu ponechat pro sebe svůj dar. A jak se má, Pane, tato knížka ke tvé cti jmenovat? Bude se jmenovat: Tekoucí světlo mého božství, prýstící do všech srdcím, jež žijí bez falše.

1. Jak spolu rozmlouvají paní Láska a paní Královna

I přišla duše k Lásce
pozdravila ji ze srdce a pravila.
Bůh pozdrav, paní Lásko.
Bůh vám odplatí paní Královno.
Paní Lásko, jste velmi dokonalá.
Paní Královno, toť věru jsem a na devše
Paní Lásko: po léta jste zápasila,
než jste se nejvyšší Trojice zmocnila
aby se hned vtělila
Do pokorné Panny Marie.
Paní královno, to je pro vaši čest a ctnost.
Paní Lásko, vy jste mi vzala vše,
co měla na zemi má duše.
Paní Královno, šťastně jste směníla.
Paní láska, vždyť vy jste mi vzala mou dětskost.
Ale místo toho, jsem vám, paní Královno, dala nebeskou volnost.
Paní Lásko, vy jste mi vzala vše mládí.
Ale paní Královno, za to máte ode mne vše dobré dání.
Paní Lásko: vzala jste mi přátele i družky
aj paní Královno, to by byl hřích těžký.
Paní Lásko, svět jste mi vzala, i čest a blaho na něm.
Paní Královno, to vám dle vaší vůle splatím za hodinu spolu se Svatým Duchem.
Paní Lásko, tam mocně mě svíráte, že mé tělo z toho mdlí.

Paní Královno, za to jsem vám dala vysoké poznání.
Paní Lásko, tělo i krev mou jste strávila.
Paní Královno, tím jste se stala Bohu milá.
Paní Lásko, vím, že jste lupič, a zaplatíte mi to:
To si pak, má paní Královno vyměňte se mnou místo.
Tím jste se mi, paní Lásko, odvděčila nastokrát.
Paní Královno, teď smíte žádat Boha o všechn jeho poklad.

2. Tři osoby a tři dary

Pravý pozdrav od Boha, jenž proudí z nebeského pramene prýstivé a plynulé Trojice, má tak velikou sílu, že bere tělu veškerou jeho moc a samo se zjevuje duši, že se zří jako svatá mezi svatými a přijímá odlesk božské záře; a duše se pak oddělí od těla a vši jeho moci, moudrosti, lásky i touhy. V těle zůstane jen krapítek života jakoby ve sladkém spánku. A vidí Boha celého ve třech osobách a rozeznává je, jak jsou v Bohu nerozdílné. A On ji pozdraví přívětivě a dvorně, což člověk v tomto opojení ani nevnímá a oděje ji šaty, jaké se nosí v paláci a propůjčí jí svoji moc, takže může prosit a žádat, cokoli jen chce, a bude jí to dáno. A dále postoupí až do nebe a tam už nemusí za nikoho prosit ani se dožadovat, neboť On sám s ní hraje hru, o níž nic neví tělo, ani vesničan u pluhu, ani rytíř na turnaji, ani líbezná máti Maria. Tak se přenesou na líbezné místo, o němž nemohu ani nechci příliš mluvit. Je to příliš nebezpečné a neodvážím se toho, neboť jsem velice hříšný člověk. Když však nekonečný Bůh vyvýší bezednou duši, samým údivem opustí zemi a vůbec si neuvědomuje, že kdy přišla na svět. Ale když je hra v nejlepším, musí přestat. A tu promluví rozjařený Bůh: „Děvče, musíš dolů.“ A ona se zděsí: „Ty jsi mě tolik až sem vyvýšil, na abych tě ve svém těle nadevše vychvalovala, ale abych trpěla nouzi s tělem bojovala. A on dí: „Aj, holuběnko milá, tvůj hlas zní jak struny v mých uších, tvá slova jsou jako koření v mých ústech a tvá touha mě naklání k darům. A ona řekne: „Milý Pane, musí tomu být tak, jak hospodář nakáže. A vši moci vzdechne a tělo se pohne. A tělo říká: „Ale paní, kde jste to byla? Že přicházíte zpět tak líbezná, krásná a silná?, volná a oduševnělá? Tvá proměna mi vzala všechnu chuť, klid, barvu i veškerou moji moc.“ A ona řekne: „Mlč, vrahu a nech si svoje stesky. Navždy se tě budu stříci. Potřebujeme, aby náš nepřítel pocítil bolest a oslábl. A já se z toho těším.

Toto je pozdrav, který má mnoho žil a po všechn čas s novým poznáním proniká z plynoucího božství do nebohých vyprahlých duší a přivádí je k novému zření a zvláštní přítomnosti. Nuž, milý Bože, jenž rozněcuješ uvnitř a záříš navenek; když toto dáváš svým nejmenším, chtěla bych prožít i život, který jsi dal svým největším, a budu se pro to soužit. Tento pozdrav nemůže a nesmí přijmout nikdo, není-li vyvýšený a zároveň ničím.

Za živa tímto pozdravením přijmu již smrt svou.
a slepí svatí mi to nikdy nevezmou
- to jsou ti, kteří milují a nepoznávají.

3. O služkách duše a o zranění láskou

Všechny svaté ctnosti jsou služkami duše. Sladká potíže duše si stěžuje lásce.

Duše: Nuž nejmilejší panno,
dlouho jsi již mojí komornicí,
řekni mi, jak si stojím.
Honilas mě, lapala a poutala,
a hluboces mě ranila,
že se nikdy nevyлčím.
kyjem jsi mě bila,
pověz, vyzdravím se z toho?
Nebo smrt z tvé ruky mi bude údělem?
Pak lépe by bylo, kdybych tě nepoznala v žití celém.

Láska: Honit tě – byla má žádost
a lapit tě, to měla jsem za ctnost,
spoutat tě byla má radost;
avšak zranivši tě, jedno jsem se stala s tebou.
Bijíc tě jsem sílila,
až jsem i všemocného Boha z nebe dostala
a přijala Ho ve svém lidském životě
a opět ho vrátila otcovské dobrotě.
A ty, mizerný červe, myslíš, že tvé nemoci zbavím tě?

Duše: Pověz, má císařovno, o kořeníčko z nebe se strachuji,
Bůh mi je častěji dával
abych přemohla jeho samého nával.

Láska: Zajatce nechtíce usmrtit,
chléb jim dáváme a vodu pít;
lékařství, jež Bůh ti dával zhusta,
není než lidského života lhůta jistá.
Když však ti slavný den Vzkříšení nastane,
tvé tělo smrtelnou ránu dostane,
a pak tě zcela pohlám
a zcela sebou nasytím;
tělu tě mocí odejmu
a dám ti lásky odměnu.

Duše: Ó Lásko, jakou jsem to z tvých úst zprávu dostala; jen mi k ní dej, paní, svou pečeť.

Láska: Kdo si Boha nad sebe vyvolil, ví přece, odkud má tu pečeť vzít. – Je mezi námi dvěma.

Duše: Mlč již, Lásko, a nemluv víc.
Ať se ti klaní, z panen mi nejmilejší,
tvorstvo všechno spolu se mnou.
Milému řekni, že jeho lůžko čeká

a v lásce po něm toužím.
A je-li předlouhý tento list,
za to vínek může, jež jsem na louce uvila,
a sladkou stížnost nese: Kdo umře láskou, nechť je pohřben v Bohu.

4. O cestě duše ke dvoru, kde se zjeví Bůh

Když nebohá duše přichází ke dvoru, je čistě oděna v bílém, a radostně pohlédne na Boha. Aj, jak radostně ji tam přijímají! A ona mlčí a nezměrně touží po jeho chvále. A on jí ukáže s velkou dychtivostí své božské srdce. To je jako rudé zlato, neboť v něm plane veliký oheň a on ji uloží do svého srdce a v něm se veliký kníže a malá služtička obejmou a sjednotí jako voda a víno, až se ona stane zcela ničím a octne se mimo sebe, nemohouc již ničeho. A on ji miluje a touží po ní jako předem, neboť jeho lásky neubývá ani nepřibývá. Tu ona promluví: Ty jsi, Pane, má útěcha, má touha, prýštivý pramen, mé slunce a já tvé zrcadlo. Takové je přijetí milující duše u dvora a bez Boha k němu nedojde.

5. O trýzni a pekelné odměně

Mé tělo je pomalu trýzněno, ale má duše se těší; uzřela a svýma rukama objala celého svého milého. Ten stesk má, nebohá od něho. Čím více ji přitahuje, tím více ona uniká. Nedokáže se udržet, až se vrátí v samu sebe. Ráda by promluvila, ale nemůže. Je ještě zcela v údivu z divuplné Trojice a onoho vznešeného sjednocení. A on jí ponechá nějakou tretu, po které touží, a ona touží po jeho chvále a té se jí podle její vůle nedostává. Chtěla by, aby ji vyslal do pekla, zač by byla ode všech tvorů chválena. Tak na něj pohlédne a řekne mu: Požehnej mi, Pane, pohlédne ještě na něj a pak se stáhne s pozdravem zpět.

S tělem nemusí hovořit, a tak ji tělo samo řekne:

Kde jsi byla; mně se to nelíbí
a duše praví. „Mlč, cháme blbý.
I kdybys ty nemělo nikdy zdraví nabýt,
já přesto chci se svým milým pobýt;
patří ti to trýznění,
a nic se na tom nezmění.

6. O devíti chórech a jejich zpěvu

Však milý poslyš svým duchovním sluchem, co zpívá devátero chórů:

Chválíme tě, Pane, žes nás navštívil ve své poníženosti;
Chválíme tě, Pane, že nás udržuješ naživu svou laskavostí;
Chválíme tě, Pane, že se nám dostalo cti z tvé poníženosti
Chválíme tě, Pane, že nás vedeš svou mírností.

Chválíme tě, Pane, že nás spravuješ svou moudrostí.
Chválíme tě, Pane, že nás chráníš svou mocí
Chválíme tě, Pane, žeš nás posvětil svou vznešeností
Chválíme tě, Pane, žeš nás osvětil svou skrytostí
Chválíme tě, Pane, žeš nás vyvýšil svou láskou.

7. O boží osmeré kletbě

Proklínám tě – tvé tělo necht' zemře
tvé slovo necht' zajde
necht' se zavřou tvé oči
a rozpustí se tvé srdce
tvá duše necht' vystoupí,
zatímco tělo zůstane.
Necht' pominou tvé tělesné smysly
a tvůj duch stane tvář v tvář svaté Trojici.

8. Ten nejmenší chválí sedmým způsobem Boha

Planoucí horo, vznešené slunce!
Luno v úplňku, prameni beze dna!
Nedostižná výšino, nezměrná jasnosti!
Propastná moudrosti!
Milosrdenství, jež nezná překážky!
Sílo, jež nezná odporu!
Koruno vší slávy!
tebe chválí ten nejmenší, kterého stvořil.

9. Trojím způsobem přebýváš ve výši

Ti, co planou pravou láskou a stavějí na pevném základě pravdy a plnými hrstmi nesou užitek, přebývají na výšinách, to jest nad serafy.

10. Kdo miluje Boha, trojím způsobem vítězí

Člověk, který nad svět vystoupil
a nedává volnost svému tělu
a ďáblu odňal jeho díl,
taková duše miluje Boha.

Svět když jí štulec dá
ona to za málo má.
Když se jí tělo hroutí,
ducha to vůbec nezarmoutí.
Když po ní ďábel pokukuje
ani to nepozoruje.
Jen miluje a miluje,
jinak to býti nemůže.

11. Čtyři boží bojovníci

Ó hrdličko bez žluči! Ó panno neporušená!
Ó rytíři bez vady! Ó sluho neochvějný!

Tyto čtyři si se zalíbením Bůh vyvolil pro svůj boj.

12. Duše paterým způsobem chválí Boha

Císaři přeslavný! Koruno knížat!
Moudrosti nad mistry! Dárce všech darů!
Ze všech žalářů vysvoboditeli!

13. Jak Bůh vchází v duši

Přicházím k mě milé,
jako rosa na květ.

14. Jak duše přijímá a chválí Boha

Aj, radostně nazírání! aj milé pozdravení! Aj, milostně objetí! Jsem zraněna, Pane, tvými zázraky, tvá milost mě tíží. Ach skálo vysoká! Jsi tak provrtána, že v tobě nesídlí, než slavík a holubice.

15. Jak Bůh přijímá duši.

Vítej, milá holubičko, toliks toho na zemi zlétała, že ti narostla péra pro nebe.

16. Bůh přirovnává duši k čtyřem věcem

Chutnáš jako vinný hrozen, voníš, jako balzám, záříš jako slunce a zmnožuješ mou lásku.

17. Duše na paterý způsob chválí Boha

Bože, jenž dary oplýváš!
Bože, jenž lásku vyléváš!
Bože, jenž touhou planeš!
Bože, jenž v sjednocení roztavuješ!
Bože, jenž na mých řadrech spočíváš,
bez nichž bych nebyla a neměla tvář.

18. Bůh přirovnává duši k pěti věcí

Růžičko krásná bez trní!
Včeličko hbitá ve strdí!
Holubice čistá v své podstatě!
Svým vzhledem Slunce zářící!
svým stavem Luno skvoucí!

Nechci se od tebe odvrátit.

19. Bůh se těší s duší šesterým způsobem

Poduštičko má, mé milované lože, mé skryté spočinutí, má nejhlubší touhu, má nejvyšší cti. Jsi touhou mého božství, útěchou mého lidství, potůčkem pro mou horoucnost.

20. Duše za to Boha chválí šesterým způsobem.

Jsi hora z křišťálu a pastvina pro oči; v tobě se ztrácím, v tobě přebývá mé srdce; ty otrásáš mou mocí, dáváš však bezpečí.

21. Poznání a zakoušení.

Láska bez poznání
je moudré duši tápavé zdání.
Poznání bez zakoušení,
je pekelné trýznění.

22. O Poslání svaté Panny Marie; též o tom jak jedna ctnost vyplývá z druhé, a že duše je stvořena k jásavé chvále svaté trojice, a jak Maria odkojila a stále kojí všechny svaté.

Sladká rosa odvěčné Trojice vyprýstila z pramene věčného božství a rozvila se v květ vyvolené Panny, jejímž plodem je nesmrtelný Bůh, jakož i smrtelný člověk a útěcha věčné lásky.

Tento osvoboditel se stal naším ženichem. A nevěsta je zpita hleděním na jeho vznešenou tvář. Mocně je vytržena ze sebe a oslepena světlem, slepá vůči sobě, zří nejjasněji. Ve velikém jasu je současně žijící i mrtvá.

Čím déle je mrtva, tím radostněji žije.

A čím je více rozradostněna, tím více toho zakouší.

A čím více miluje, tím více dostává.

tím větší má bázeň...

Čím je bohatší, tím je chudší.

Čím hlouběji bydlí, tím více obsahuje, tím je mocnější,

čím jsou hlubší její rány. tím více na něj doráží, tím ji Bůh více miluje.

Čím výše se vzpíná, tím nádherněji září před tváří boží a tím je mu také blíže.

Čím více se namáhá, tím sladčeji spočívá.

Čím více chápe, tím více mlčí.

Čím hlasitěji volá, tím větší divy působí svojí silou a mocí.

Čím více vzrůstá jeho touha, tím větší je svatební průvod a tím užší je lože lásky, tím těsnější je objetí, tím sladší polibky.

S čím větší láskou na sebe pohlížejí, tím je těžší rozloučení.

Čím více jí on dává, tím více ona přijímá a tím více má.

Čím pokorněji se loučí, tím přichází častěji.

Čím se uchovává horoucnější, tím snáze vzplane.

Čím více pláne, tím krásněji září.

A čím více se šíří boží chvála, tím více vzrůstá její touha po něm.

Aj, kde byl náš ženich a vykupitel? Ve slávě Svaté Trojice. Když Bůh nechtěl již býti v sobě sám, učinil duši a dal se jí do vínku u veliké lásky.

Z čeho jsi stvořena, ó milá duše, že se tak velice povznášíš nade všechny tvory a družíš se ke Svaté Trojici, zůstávajíc přesto sama sebou? Hovořilas o mém počátku. A já ti nyní říkám: Byla jsem stvořena z lásky tamtéž. Proto mi v mé vznešené přirozenosti nemůže být útěchou ani mi nepostačí žádný tvor, ale jen láska.

Paní naše svatá, Maria Panno, tys těch všech divů matka. Jak se ti to stalo?

Když byl náš Radostný Otec zkroušen pádem Adamovým, že se musel rozhněvat, tehdy počal ve svém hněvu z věčného božství věčnou Moudrost. A tu mě Otec vyvolil za nevěstu, aby měl co milovat, neboť jeho milá nevěsta, vznešená duše byla mrtva. A tu si mne také vyvolil Syn za svou matku a Svatý Duch mě přijal za družku. A tak jsem já jediná byla nevěstou Svaté trojice a matkou osiřelých a uváděla je před boží tvář, aby znovu neklesli, což i tak někteří učinili. A jsouc takto matkou čteného nuzného pokolení, naplnila se má ňadra čirým neposkvrněným mlékem pravého milosrdenství; a jím jsem kojila proroky a věštce, ještě než jsem se zrodila. A pak jsem ve svém (sic!) dětství kojila Ježíše. A v svém mládí jsem tak kojila boží nevěstu, svaté křesťanstvo pod křížem, až jsem zcela ubohá vyschla, když meč tělesných muk Ježíšových duchovně prořal mou duši. - Tu se otevřely jeho hrány i hrud'. Jejich proudem obživla a uzdravila se duše. Když jí vлил čiré rudé víno do úst, i ona se znovuzrodila z otevřených ran a ožila, a omládlá až k dětství. A má-li se po její smrti a zrodu úplně uzdravit, musí se stát bohorodička i její matkou a kojnou. Ano, Bože, tak by se slušelo a sluší. Jejím pravým otcem je Bůh a ona je jeho pravou nevěstou a je mu rovná ve všech údech.

Ty jsi, Paní, ve své době odkojila svaté apoštoly svým mateřským naučením a mocnou přimluvou, že na nich Bůh předvedl svoji slávu a svou vůli s nimi učinil. A ty, Paní, jsi sytila a stále sytíš i mučedníky v jejich srdcích silnou vírou, zpovědníkům zastíráš sluch, Panny sytíš čistotou, vdovy stálostí, pronásledované mírností, hříšníky modlitbou.

Ty nás, Paní, ještě musíš kojit, neboť tvá ňadra jsou tak plná, že je nemůžeš stlačit. A kdybys nás již nechtěla kojit, zle by tě mléko tísnilo. Já jsem vpravdě viděla tvá ňadra tak plná, že z tvých ňader vytrysklo do mého těla a do mé duše sedm paprsků. A v tu hodinu jsi ze mne sňala námahu, kterou žádný boží přítel nesnáší bez trýzně. A tak nás budeš kojit až do posledního dne. A pak teprve tvůj zdroj vyschne. Pak už, ve věčném těle, tvé i boží děti odrostou a odvyknou si mléku. A hle, podle toho poznáme a uzříme nesčíslné rozkoše onoho mléka a ňader, které tak často sál Ježíš.

23. Budeš se modlit, aby tě Bůh dlouho a často miloval, a tím se staneš čistou, krásnou a svatou

Aj, Pane, miluj mne, velice, často a dlouho mne miluj. Čím častěji mne budeš milovat, tím budu čistší, a čím mocněji mne budeš milovat, tím budu krásnější, čím déle mne budeš milovat, tím budu zde na zemi světější.

24. Jak Bůh duši odpovídá

Často tě milovat, je má přirozenost, neboť jsem sám láska. Velice tě milovat mi velí má touha; neboť já chci, abych byl velice milován. Dlouho tě milovat pochází z mé věčnosti, neboť jsem bez konce.

25. O cestě radostného utrpení pro Boha

Bůh vede své děti, které si vyvolil, podivuhodnými cestami. A podivuhodnou a vznešenou a svatou cestou, je ta, jíž šel sám Bůh, totiž když člověk trpí bez hříchu a viny. Tato cesta potěší duši, která si stýská po Bohu. Přirozeně se totiž těší ke svému Pánu, jenž pro její blaženost strpěl mnoho zlého.

A nebeský Otec, milý Pán, dal svému poslednímu synu, aby byl bez viny mrskán pohany a umučen od Židů. A nastal čas, kdy někteří lidé, kteří se zdají být duchovní, trestají boží děti na těle a mučí jejich ducha, neboť je chce připodobnit svému milému Synu, jenž byl trestán na těle i na duchu.

26. Takto duše stahuje své smysly a je volná bez starosti

Vznešená a nebývalá je cesta, když se duše obrátí do sebe a za sebou povolá i smysly, a tak, ač zřící, dělá se slepou. A na této cestě je duše volná a žije bez starosti, neboť nechce nic než svého Pána, který činí vše a nejlépe.

27. Jak budeš hoden této cesty, jak ji obdržíš a budeš dokonalý

Aby tuto cestu člověk rozpoznal a vešel na ni, k tomu slouží tři věci. První, aby se člověk očistil v Bohu bez učenosti (vedení) svatě uchovával božskou milost a odřekl se všeho, co je z lidské vůle. Druhé, co člověka na této cestě udržuje, je, že je za všechno kromě hříchu vděčen. A třetí, co člověka na této cestě udržuje, je, že vše koná stejným způsobem ke slávě boží. A zasvětim tedy Bohu i svou nejbídnější potřebu, jako by to byla ta nejvznešenější kontemplace. Proč? Jestliže ji konám v lásce ku chvále boží, je vše jedno. Nejsm však na této cestě, když hřeším.

28. Milujme až k smrti, bez přestání a bez míry. Takové je bláznovství bláznů

Plesám, že musím milovat toho, jenž mě miluje, a toužit po tom, jehož až k smrti miluji, bez ustání a bez míry. Raduj se má duše, že tvé žití zmírání láskou. A miluj ho tak, že bys pro něj umřela; pak planeš stále víc a neuhasitelně jako živá jiskřička ve velikém ohni živoucího majestátu.

A naplní tě lásky oheň,
jímž zde býváš tolik blažen.
Nesmíš mě k tomu ponoukat,
nedám se od lásky odlákat.

Ať mě úplně pohlť,
není jinak pro mne žití
Tam, kde bydlí, budu i já,
jak mi smrt neb můj život dā
To je bláznů bláznovství,
těch, kdo žijí beze strasti.

29. O ženichově kráse a jak jde nevěsta za ním

Vide mea sponsa! Pohleď, jak krásné jsou mé oči, jak rovná jsou má ústa, jak ohnivé je mé srdce, jak malé mám ruce, a pojď za mnou. Budeš se mnou trýzněna, zrazována a v opovržení, na poušti pokoušena, v zášti zajata, pletena pomluvami; tvé oči budou lapeny, a nikdo ti neřekne pravdu, zpolíčkuje tě hněv světa, před soud budeš vláčena ve zpovědi, políčkována pokáním, k Herodovi poslána s posměchem, obnažena bídou, zbičována chudobou, korunována pokušením, s pohrdáním

poplivána; svůj kříž poneseš zloby hříchu, a podle své vůle budeš ukřižována odpíráním všeho, na kříž tě přibijí svaté ctnosti, zraněna budeš láskou a umřeš na kříži ve svaté stálosti, tvé srdce bude probodeno neustálým sjednocením a z kříže budeš sňata, až zvítězíš nade všemi nepřáteli, budeš pohřbena v neúctě, vstaneš z mrtvých na svatý konec a do nebes se odebereš v závanu božího ducha.

30. O sedmi hodinkách

Jitřní:	V lásce vnořen, sladce opatřen.
Prima:	Lásky žízní sladkost tíží.
Tercie:	Lásky žádost sladkosti ne dost.
Sexta:	Lásku cítit, sladkost mírnit.
Nona:	Zmírat láskou, bédou sladkou.
Nešpor:	Láskou se dmout, sladký to proud.
Kompletář:	Usni lásce, těš se sladce.

31. Na posměch nedbej

Velmi jsem byla vysmívána a tu náš Pán pravil: Nediv se příliš, že nádoba plná vznešeného balšámového oleje je tak v opovržení a poplivána; co pak bude s nádobou octa, jež v sobě nemá sama od sebe nic dobrého?

32. Nedbej na čest ani bolest; trap se pro hříchy

Když ti nabízejí pocty, styď se, když tě trestají, raduj se. Když ti činí dobře, obávej se. Ale ať tě v srdci trápí, cos učinila proti mně. Jestliže se nechceš soužit, pohleď, kolik a jak dlouho jsem byl soužen pro tebe.

33. O mzdě lásky a důvěry

Má duše promluvila takto k milému: Pane, tvá mírnost je podivuhodnou zkouškou mého utrpení, a tvé milosrdenství je zvláště útěchou mé duše. A v lásce spočívá navěky můj život.

34. V bolesti buď beránkem, hrdličkou, nevěstou

Podle své bolesti jsi mi beránkem.
Podle svých vzdechů jsi mi hrdličkou.
Podle své trpělivosti jsi mou nevěstou.

35. Dvanáctero pouště

Nicotu oblib si,
a unikej čemusi.
Sama budeš stát

a o žádného dbát.
Bez míry musíš být,
od všeho volná být.
Spoutané rozvážeš,
a zpupně svážeš.
Churavě uzdravuj
a nic neměj za úděl svůj.
Budeš pít vodu bolesti,
a oheň lásky pokládat na dřevo ctnosti.
A tak přebýváš v pravé poušti

36. O zlobě, dobru a divu

Zlobou nepřátel budeš ozdobena.
Ctnostmi srdce budeš poctěna.
Dobrymi skutky budeš korunována.
Naši společnou láskou budeš vyvýšena.
Mým vytouženým divem budeš posvěcena.

37. Duše praví Bohu, že je nehodna jeho darů

Ó zmilenny! Mám rozkoš z nespravedlivého pohanění,
A toužím po ctnostech srdce,
Dobrych skutků však nemám,
naši vzájemnou lásku pořad kazím.
Nejsem hodna tvého krásného divu.

38. Bůh se těší, že duše překonala mnoho hříchů

Náš Pán se v nebi chlubí pozemskou duší, co ho miluje, a říká:

Pohledte jak se povznesla ta, co mě zranila.
Odvrhla opici světa,
přemohla nečistého medvěda,
zašlápla nohou pyšného lva,
roztrhla chřtán lačnému vlku,
a běží sem jako štvaný jelen k prameni, jímž jsem já.

Vznosně letí jako orel z hloubi do výšin.

39. Bůh se duše táže, co mu nese

V lásce jsi velmi přislíbila,
pověz mi, cos donesla, královno má milá.

40. A na to mu ona odpovídá, že nejlepší je čtveré

Pane, přináším ti svůj skvost:

Převyšuje hory, objímá svět, skryje v sobě moře, pne se nad oblaka, krásnější než slunce,
rozmanitější než hvězdy, a těžší než celá země.

41. Bůh se přívětivě ptá, jak se ten skvost nazývá

Obraze mého božství, a ozdobo mého lidství: jak se ten skvost nazývá?

42. Klenotem je touha srdce

Pane, jeho jméno je touha srdce. Tu jsem upřela světu, podržela pro sebe a všechny tvory o ni připravila. Ale teď již ji nesnesu. Pane, kam ti jí mám dát?

43. Vlož svou touhu do Trojice

Nepokládej touhu svého srdce jinam, než do mého božského srdce a na má lidská ňadra. Tam jen nalezněš útěchu a polibek mého ducha

44. Cesta od lásky k sedmeru věcí; o trojím šatě nevěsty a o tanci

Bůh mluví: Aj duše milující, chceš vědět, jaká je tvá cesta?

Duše: Ano, milý Duše Svatý, vyuč mě v ní.

Bůh: Musíš projít úzkostí kajícínosti a bolestným vyznáním, namáhavým pokáním, láskou ke světu a pokušením ďábla, zpupností těla a vlastní rozbujelou vůlí, která leckterou duši tak spoutá, že nikdy nedospěje k pravé lásce; a až všechny tyto své nepřátele přemůžeš, budeš tak znavená, že řekneš: Krásný jinochu, toužím po tobě, kde tě naleznu? A mladík praví:

Hlas ke mně, tuším, zní,
jenž nese lásky poselství.
už dlouho se o ni ucházím,
ale jaký je její hlas nevím.
Nyní mnou pohnula
a já jí jdu vstříc.
Je to ta, jež starost s láskou mísí.
Když mi ranní rosou kráčí vstříc,
v usebrané niternosti,
jež se nejprv duše týká,
tu promluví její sluzky, to je pět smyslů.

Smysly: Paní, měla byste se obléci.

Duše: Lásko, kam to mám jít?

Smysly: Už slyšíme jeho dechu hlas
kníže vyjde nám vstříc včas
za ptačího zpěvu v rose ranní
neomeškejte se příliš, paní.

Oblékne si tedy košili mírné pokory, v takové pokoře, že nestrpí nic pod sebou. Na ni obleče bílý oděv čisté cudnosti, tak čistý, že na něm nestrpí dotyk žádné myšlenky, slova ani dotyku, jenž by ho mohl poskvřnit. Přes něj vezme plášť svaté pověsti, který sama ctnostmi posvětila.

A vyjde do lesa, to jest do společnosti svatých lidí, kde slavici ve dne v noci zpívají chválu čistého sjednocení s Bohem, a uslyší nejeden sladký hlásek oněch moudrých ptáků. Ale mladík ještě nepřišel. Vyšle tedy posly, neboť chce tančit. A pošle si pro Abrahámovu víru, a pro touhu všech proroků a cudnou pokoru svaté Máří a pro všechny svaté ctnosti Ježíše Krista i pro zbožnost všech vyvolených. A pak začne nádherný svatý rej.

A tu přijde mladík a řekne jí: Panno, tančete tak zbožně, jako dříve moji vyvolení tančovali. A ona řekne:

Nebudu tančit, Pane, nepovedeš-li mne.
Mám-li si před tebou poskočit,
písničku od tebe musím mít.
A tak budu láskou skákat,
až mi láska dá poznat,
a poznání dá zakoušet,
nad všechny smysly v lidském těle.
tak spočinu, ale přesto se posunu dále.

A mladík řekne: panno, ten tanec se ti povedl, můžeš si dělat, co chceš se synem služky; jsi totiž uvnitř vyčerpaná. Přijď však o polednách k studánce v loubí do lůžka lásky, tam se společně s ním zchladíš. A panna řekne:

To je, Pane, přemnoho,
co zkusí nyní dobrého,
jež sama lásky neměla,
co s ní tvá láska udělá.

Tak hovoří láska ke smyslům, které jsou jejími sloužícími: Již mě tanec znavil. Odstupte, musím jít tam, kde se zchladím. A smysly řeknou duši: Paní, hodláte se zchladit v prameni slz svaté Máří Magdalény? To by vám asi prospělo.

Duše:
Mlčte, pāni,
nevíte, co mě nitro cítí,

nechtějte mi zābranou býti,
abych se mohla čistého vína napítí.

Smysly:

Paní, v panenské cudnosti,
se skrývá lásky dosti.

Duše:

Tomu tak může být, není to však pro mne nejvyšší cit.

Smysly:

Račte se zchladit v krvi mučedníků.

Duše:

Každý den mám tolik strážně,
že mi netřeba tě lázně.

Smysly:

Kdo jsou čistí,
řadí se řadou zpovědníků jistí.

Duše:

Řadou budu se v skutku i mysli řídit
ale teď se po ní nechci pít.

Smysly:

V apoštolské moudrosti
je pro vás bezpečí dosti

Duše:

Moudrost mám zde při sobě,
a tak vždy nejlépe zvolím sobě.

Smysly:

Paní, andělé jsou jasní, třpytí se barvou lásky,
chcete-li se zchladit, povznete se k nim.

Duše:

Jen strastí **mi bude** rozkoš andělská
Pána a ženicha svého, když můj zrak nelaská.

Smysly:

svaté odříkání nechť vám přinese ten chlad,
jaké Bůh Janu Křtiteli ráčil dát.

Duše:

Bolesti se nezříkám ani na chvíli,

láska však je nade vše úsilí.

Smysly:

Chcete-li se Paní v lásce zchladit,
raďte se k panenskému klínu sklonit,
k jejímu dítěti – vize a okuste,
jaká z věčného panenství plyne radost
a andělům nebeského mléka sytost.

Duše:

Ale je láskou jen pro děti,
kolébat je a kojit a těšiti;
já jsem k panenskému věku dospěla,
vyhledám tedy svého manžela.

Smysly:

Jestliže, Paní, tak daleko spějete,
spolu s námi navždy oslepnete.
Božství stále ohněm září,
jenž se zračí v nebes tváři;
o tom ohni sama dobře víte,
svatým těž svítí nepřetržitě.
Z božského dechu to vše povstalo,
a z lidských jeho úst počátek vzalo,
z úřadku svatého ducha;
jak bys tam sama přetrvala,
v tekoucím světle neshořela?

Duše:

Rybu vodu nepohlčí,
nesmete nebe ptáka,
oheň zlatu neuškodí
jen barvu a jasnost v něm získá.
Bůh ke všem tvorům příkaz děl,
aby se každý podle sebe rozvíjel.
nač bych se vzpírala svému přirození
jež mi nad ostatní velí najít v Bohu završení.
Je mým Otcem přirozeným,
bratrem mi pak v lidství daným
snoubencem mým vyvoleným;
já jsem od počátku jeho,
což nemám zakusit ho?
On umí obojí – mocně planout i něžně hladit.
Jen si starost nedělejte,

vždyť mě ještě poučíte,
až budu zpět na světě.
To pak vás požádám o radu,
vždyť země je plná úkladů.

A odebere se tedy přemilovaná k překrásnému do skrytých komnat nevinného božství. A tam nalezne pro svou lásku lůžko a líbezné spočinutí připravené od Boha a člověka.

A náš pān mluví:
Sečkejte, paní duše. –
Co mi můj Pān káže? – –
Musíte se svléci. –
A jak se to stane věci? –

Paní duše, jste mi tak od přirozenosti podobná, že mezi námi nemůže nic stát. Nebylo tak pyšného anděla, aby mu bylo na hodinu dáno, co bude Vám navěky přáno. Musíte tedy odložit strach a stud, i všechnu vnější ctnost. Jen tu si podržet smíte, kterou od přirozenosti máte. Tou je vaše vznosná touha a bezedný žár, které na věčnost naplním svou nekonečnou laskavostí.

Hle, Pane, nyní jsem obnažena,
ty však jsi nádherný Bůh,
a naším spojením je
věčná láska, ne smrti dluh.
Nechť tedy nastane ta blahá chvíle
dle naší společné vůle.
Dává se mu a on zase jí,
A ona jen ví, co se jí děje –
a pro mne to útěšné je.
Nemůže se tak však dlouho těšit:
Kde spolu dva v tajnosti dlí
často musí se bez slova rozejít.
Příteli boží, popsala jsem ti lásky cesty,
Bůh sám musí tě po nich v srdci vésti. Amen.

45. O osmi věcech, jimiž se uskutečňuje touha proroků

Toto je den touhy a radosti v Zvěstování Krista.

Toto je den spočinutí a laskavé něžnosti v Narození Krista.

Toto je den věrnosti a blaženého sjednocení – Veliký čtvrtek.

Toto je den slitování a srdečné lásky – Tichý Pátek.

Toto je den síly a radostného jásotu – Zmrtvýchvstání.

Toto je den víry a žalostného nářku – Nanebevstoupení.

Toto je den pravdy a planoucí útěchy – den svatodušní.

Toto je den spravedlnosti a správná chvíle – Poslední soud.

Toto je týden, jehož sedm dnů je nám přestát v stálosti,
na konci věků ho náš Pán prožije s námi.

46. O podivuhodné okrase nevěsty, o tom jak přichází k ženichovi a jaký je její devaterý průvod

Nevěsta je oděna Sluncem a má pod svýma nohama Měsíc a její korunou je sjednocenost. Má kaplana, jímž je Bázeň; ten má v ruce zlatou berlu, a tou je moudrost. Kaplan je oděn krví Beránkovou a korunován ctí. Moudrost je oděna počestností a za korunu má věčnost. Nevěsta má čtyři družičky. Láska nevěstu vede. Je oděna cudností a korunována důstojností. Druhou je pokora, ta nevěstu přidržuje; je oděna nepatrností a za korunu má vysokost. Třetí pannou je lítost; ta je oděna ve vinné hrozny a korunuje ji radost. Čtvrtou pannou je milosrdenství a ta je oděna rouchem pomazání a korunována líbezností. Ony dvě nesou nevěstě vlečku, již je svatá pověst. Má také biskupa a tím je Víra., a ten přivádí Nevěstu k Ženichovi. Je oděn do vzácného kamení a korunován svatým duchem. Biskup má u sebe dva rytíře, jedním je Síla a ten je oděn hněvem a korunován vítězstvím; druhým je Smělost a ten je oděn milostivostí a korunován blažeností. Má též komorníka, a tím je Ostražitost; je oděn stálostí a korunován úspěchem. Nese před nevěstou svíci a přehazuje přes ni přehoz. Světlem je Rozumnost, a ta je oděna skromností a korunována mírností. Přehozem je svaté Svědomí, jež je oděno dobrou vůlí a korunováno božím zalíbením. Má také číšníka, jímž je Touha, jež je oděna žádostí a korunována mírem. Má též Pištce, jímž je Roztouženost. Jeho harfou je niternost a je oděn uměním a korunován pomocí.

Nevěstě též náleží patero království: Prvním jsou oči, jež jsou vzdělány slzami a ozdobeny přemáháním. Druhým jsou myšlenky, jež jsou vzdělány bojem a ozdobeny radou. Třetím je mluva, jež je vzdělána nouzí a ozdobena pravostí. Čtvrtým je sluch, jenž je vzdělán Slovem božím a ozdoben útěchou. Pátým je hmat, jež je vzdělán silou a ozdoben návykem.

Těchto pět království má fojta, jímž je Povinnost; a ten je oděn vyznáním a korunován pokáním. A také mají Soudce, jenž je oděn cvikem (disciplínou) a korunován trpělivostí. Nevěsta má též soumara a tím je tělo, jež je v ohradě nehodnosti, jeho potravou je opovržení a stájí zpověď. Sedlem, které nese je nevinost. Nevěsta má i hedvábný závoj, to jest Nadějí; a ta je oděna v pravdu a korunována zpěvem. Má v ruce palmu, to jest vítězství nad hříchem a v druhé schránku, jež je plna úcty a lásky, kterou chce přinést darem svému milému. Má též klobouk z pavích per, jímž je dobrá pověst na zemi a váženost v nebesích.

A tak se vydá cestou, již je mírnost; a ta je oděna tekoucím medem a korunována jistotou. A pak zazpívá: Vyvolený Milý, toužím po tobě. Odnímáš mi a zase přidáváš rozličné starosti, jež souží mé srdce. A mám od tebe též nesčetnou bídu. Ale když poručíš, pane, budu vykoupěna od sebe sama. A on mluví:

Lásko milovaná, pomni na ten čas,
kdy tvé ruce poklad uchopily.
Nenech se soužit starostí,
vždyť já v každou chvíli
objímám tě s milostí

Tak mluví náš Pán ke své vyvolené nevěstě: **Veni dilecta mea, veni coronaberis (*Pojď, milovaná, pojd' a přijmi korunu*)**. Tedy jí dá korunu pravdy, kterou nemohou nosit než lidé duchovní. A na koruně se zračí ctnosti: moudrost a starost, touha a zdrženlivost. Bůh nám všem dej onu korunu! Amen.